

Troyat: CUKROVÁ HORA

Kapitola piata

Masť od Igora zaberala naozaj dobre - po troch dňoch som sa cítil oveľa lepšie, všetko sa hojilo, k čomu napomáhala hlavne Kamilova starostlivosť. Trval na tom, aby sme v natieraní pokračovali aj ďalej, no zatrhol som to (teda iba to natieranie, nie jeho starostlivosť), pretože masť sa rýchlo míňala a mal som tušenie, že sa určite ešte niekedy zide. Musel som sa každý večer hlásiť u Igora. Zakaždým ma komplet celého prezrel a bol spokojný ako sa mi všetko dobre hojí. Do vajec ma nekopal. „Zatiaľ to odložíme,“ povedal, ani ma nijak inak netýral, keď nerátam, že som pár krát dostal po dlaniach trstenicou ale to právom, pretože som sa niekedy pozabudol pri zdvorilostnej komunikácii, ktorú odo mňa vyžadoval.

V zabezpečovačke sme ostali štyria.

Ja, lebo ma potrebovali skryť s monoklom, ktorý som si urobil pri pošmyknutí v kúpeľni.

Tomáš, ten červený v tvári (ktorého som ti už spomínal) - ten si vyvrtol členok na rozcvičke. Nešťastne spadol a nohu si akosi prisadol. Teda jemu sa to naozaj stalo na rozcvičke. Na ošetrovni mu to natreli octanovou masťou, zabalili a mal úľavy od ťažkej práce, čo sa veľmi nepáčilo malému Samovi, lebo si Tomáša veľmi obľúbil a tešil sa, ako si ho vonku poriadne vychutná.

Filip, vysoký štíhly chalan s čiernymi vlasmi, bledou pokožkou a krásnymi modrými očami. Ten preto, lebo ho pri „zasvecovaní“ zmlátili tak, že bol tri dni v bezvedomí a ešte stále ledva chodil.

A Adam, malý pehavý chalan. Tomu jeden pekný večer roztrhli z roztopaše konečník, keď ho pre zábavu posadili na nohu otočeného stola. V skutočnosti na každej tej nohe niekto sedel, ako to okomentoval jeden z inštruktorov: „Aby sa im kakáče dobre roztiahli.“ Ale Adam si asi dieru zle namazal, alebo jeho črevo nebolo geneticky pripravené na takú záťaž, tak jednoducho prasklo. Našťastie ho na ošetrovňu odniesli včas, kým nestihol vykrváčať. V nemocnici povedal, že nevie ako sa mu to stalo, ide si ide, a naraz noha zo stola v zadku. Za to, že nikoho nenatrel, si urobil u inštruktorov očko, tak sa dalo povedať, že mu dali relatívne pokoj a dali ho aj do tejto zabezpečovačky za odmenu.

Každé ráno po raňajkách sme sa hlásili u Štefana a Martina a tí nám rozdelili robotu. Do obeda sme mali od nich pokoj. Buď spali na izbe, chodili do posilňovne alebo sa zašivali niekde inde. Boli radi, že môžu mať chvíľu pokoj a my tiež. Vždy ale niekto z nás dával pozor, aby nás náhodou niekto nepristihol niekde ležať alebo spať. Každý druhý štvrtok sa menila posteľná bielizeň. Ráno sme ju od všetkých chalanov vyzbierali, roztriedili, zviazali do balíkov a naložili na dvojkoľosovú káru, na ktorej bola pripevnená veľká drevená debna, do ktorej sme tie balíky naukladali tak, že až prevyšovali okraj. Museli sme ju tlačiť dvaja, a to sme nevideli pred seba na cestu. V tlačení sme sa striedali, cesta išla hore kopcom a sklady boli úplne vzadu za kuchyňou a kotolňou. Neďaleko bola aj brána pre zásobovanie. Štefan, nás v polceste vedľa bufetu opustil, no vystríhal nás, aby sme to poriadne prepočítali a dali pozor, nech nás ten starý kokot neojebe, lebo niečo zažijeme.

Na sklade boli veľké kovové dvojkrídlové dvere, že by cez nich prešiel aj kamión. Boli zamknuté, tak sme zabúchali. Po desiatich minútach sme si už mysleli, že to budeme tlačiť naspäť, no ozval sa za dverami štrngot kľúčov a cvakanie zámky. Na pravom krídle brány sa otvorili malé plechové dvere, ktoré boli jej súčasťou. Vykukla strapatá žmúriaca hlava, s okuliarmi s hrubými, čiernymi rámami, zahalená v dyme na tenkom krku ako korytnačka. Náhle svetlo mu zrejme neurobilo dobre. To bol pán Romanovský - skladník. Nepovedal nič, akurát nechal dvere otvorené dokorán a zmizol v tme skladu.

Vošli sme za ním. Po chvíli si naše oči na prítmie zvykli.

Romanovský si sadol na stoličku za štvorcový stôl, na ktorom mal otvorený veľký zošit, pero a plný popolník. Vyhodil špak z ožltutej skrátenej kostenej špičky do popolníka a hrubým hlasom zachrapčal: „Plachty.“

Doniesli sme teda z vozíka najprv plachty. Jednu sme rozprestrelí na zem a do nej sme napočítali 29 ďalších. Rohy sme proti sebe dobre zviazali a balík sme dali na bok.

Romanovský len očami sledoval, či to robíme dobre. Vložil si na stôl cigarety, malé manikúrové nožničky a zápalky. Vytiahol cigaretu z krabičky, elegantne jej odstrihol filter, zasunul ju do špičky, škrtol zápalku, počkal, kým sa poriadne rozhorí a pripálil si. Mal som pocit, že ten hustý dym mu ide nielen z nosa a úst, ale aj z tých chlpatých uší. A on pri tom pokojne prežúval protézu.

Kým sme všetku bielizeň prepočítali, stihol ich vyfajčiť viac než desať. Pri desiatej som totiž prestal počítat.

Vstal, prešiel asi dvadsať metrov hlbšie do skladu, ktorý bol plný regálov od zeme až po strop a jeho koniec sme ani nevideli, lebo tam nebolo žiadne svetlo. Otočil sa k nám a naznačil rukou. „Tu to dajte,“ zašomral hlasom ako z hrobu.

Postupne sme tam všetky balíky ponosili.

Celý čas nás neprestajne pozoroval malými živými očkami, aby sme náhodou nezašli niekde, kde by na nás nevidel, a niečo mu neukradli. Občas nás posunkami a mrmlaním navigoval, keď sa mu zdalo, že je regál dosť plný, a upresnil, v ktorom máme pokračovať. Počkal, kým sa posledný z nás vráti ku vchodu, spokojne zakašlal, zavrel a zamkol veľkú kovovú mrežu, ktorá oddeľovala stôl od regálov zošita, vytiahol si z vrecka novú krabičku cigariet, otvoril ju, z jednej cigarety odstrihol filter, založil ju do cigaršpice, pripálil si ju, vstal, zobral zošit, pristúpil k bočným dverám, z obrovského zväzku našiel správny kľúč, odomkol a otvoril dvere. „Jeden,“ zachrčal a vošiel dnu.

Filip išiel za ním, my ostatní sme ostali pred dverami. Boli tam regále s čistou bielizňou, uloženou v úhľadných komínkoch.

Vložil si otvorený zošit do regála tak, aby do neho dobre videl, zobral kopu prestieradiel a položil ju na stôl v strede. „Prepočítaj si,“ zahučal a vypustil dym.

Filip kopu prepočítal, vzal ju zo stola a priniesol nám ju ku dverám, kde sme mu ju z rúk zobrali.

Romanovský mu na stôl nosil kopy čistej bielizne, značil si to do zošita, Filip to na stole prepočítaval a nosil nám to ku dverám a my sme to ukladali vonku do vozíka.

„Dobre?“ opýtal sa Romanovský Filipa, keď skončil.

„Dobre,“ odpovedal Filip a súhlasne prikývol hlavou.

„Tu sa podpíš,“ strčil mu pod nos zošit a ukázal prstom v riadku miesto.

Filip zobral pero a podpísal sa.

Romanovský zavrel zošit, pero nechal v ňom, strčil si ho pod pazuchu a počkal, kým Filip odíde z miestnosti. Vyšiel hneď za ním, zavrel a zamkol.

„Netreba vám tu s niečím pomôcť?“ otočil sa na neho Filip prosebne.

„Veľmi radi vám pomôžeme,“ chytil sa Adam.

Aj my s Tomášom sme rýchlo prikyvovali.

Romanovský na nás civel, akoby nič nepočul, len si prehadzoval protézu, akoby práve dojedol orechy. „Dnes už nie. Ale zajtra mi príde práčovňa,“ povedal po chvíli s odozvou, akoby volal z Austrálie.

„Super! Radi prideme, len si nás musíte vypýtať,“ odpovedal Filip s úsmevom a čo najprívítivejšie.

Romanovský prikývol na znak súhlasu, ale možno sa mu len hlava triasla, lebo ňou kýval ešte aj keď sme ho jeden cez druhého zdravili a zatváral za nami dvere.

Tlačili sme vozík bez slova, kým sme neboli dosť ďaleko, aby nás nemohol počuť.

„To si načo?“ obrátil som sa na Filipa.

Adam a Tomáš so mnou tiež prekvapene súhlasili.

Filip sa len zasmial: „Vy nemáte oči? Nevideli ste ten sklad? Bude dobre si ho poriadne poprezerieť. Určite tam má veci, ktoré budeme potrebovať, čo sa budú dať dobre streliť. A trocha práce vám neuškodí. Lepšie ako byť celý deň zavretý na ubytovni.“

„Život je zmena, páni! Chce to nejaké rozptýlenie!“ zakričal, roztiahol ruky a hodil sa na náklad vo vozíku, ktorý sme tlačili a ktorý sa samozrejme prevrátil.

„To je kokot!“ zakričal Tomáš a snažil sa ho kopnúť do zadku, no Filip nečakal a ušiel mu. Chvíľu sa naháňali okolo vozíka, zatiaľ čo ja s Adamom sme zbierali zo zeme vysypané kusy a sledovali to divadlo. Tomáš chcel Filipa zase kopnúť, no ten sa mu uhol a Tomášovi vyletela teniska do vzduchu tri metre ďaleko. Filip k nej pribehol a odkopol ju ešte ďalej. Tomáš nadával, lebo sa mu vyzula tá zdravá noha a na tej vytknutej sa mu zle skákalo, tak si musel pomáhať zdravou, ale to mu nešlo, lebo na ceste boli ostré kamienky, a tie ho do bosej nohy pichali. „Ešte si aj ponožku kvôli tebe zajebem!“ zakričal zo zúfalstva a sadol si bezmocne na zem.

S Adamom sme z nich išli prasknúť od smiechu. Až sme sa za bruchá chytali! Adam sa od smiechu zosunul k vozíku, ku kolesu, ja na madlo, ale tým som ho prevážil a znova z neho niečo rozsypal po ceste.

Filip dobehol k teniske, dvihol ju, pribehol k Tomášovi, zohol sa k nemu, postrapatil mu vlasy, podal mu ju, chytil mu hlavu oboma rukami a pobožkal ho na čelo: „Tu máš, ty môj kriplík!“

Tomáš zdrapil tenisku a tresol ňou Filipa po pleci. Potom odskákal k nám a pomáhal nám zbierať.

„Ešte že je suchá cesta, inak by sme sa mohli rovno vrátiť,“ skonštatoval som.

Na zvyšok cesty sme sa už ukľudnili. Svrne sme vozík tlačili, držiac jednotný krok a ticho si spievali *Slzy tvý mámy...* Iba Tomáš s nami krok nedržal - členok ho už riadne bolel, tak sa snažil na neho veľmi nešliapať. Kríval malými krokmi mimo rytmu. A nespieval, len si tak zvyšok cesty pičoval. Síce sám pre seba, ale tak, aby vedel, že ho počujeme. Z obväzu sa mu trocha odmotalo, ale kašlal na to, len ho ťahal po zemi a občas mu plápolal vo vetre, na znak toho, že už hnev vzdal, len to nechcel ukázať tak rýchlo, aby sme ho nenútili spievať s nami, pretože tú pesničku neznášal.

Bielizeň sme vynosili do skladu, kde nás už čakal Štefan a išli sme na obed. Tomáš s nami nešiel. Noha ho poriadne bolela, tak sme mu obed doniesli na izbu. Keď sa najedol, už bol spokojnejší. Išiel aj s nami fajčiť, až tak ho noha zasa nebolela.

Z príjemnej poobedňajšej siesty nás vyrušil Štefan, ktorý na nás zakričal z okna, aby sme okamžite všetci prišli hore. Prepočítaval v sklade bielizeň a zistil, že dve prestieradla chýbajú. To nás prekvapilo, hlavne Filipa, pretože poctivo všetko prepočítal. Trvali sme na tom, že sa musel Štefan pri počítaní pomýliť, tak sme to všetko prerátali ešte dvakrát, ale nemýlil sa, naozaj chýbali dve plachty. Aj nám

prebehlo hlavou, či sme ich niekde po ceste nestratili, no plachty boli úplne na spodku vozíka. Samozrejme že Štefanovi sme ani nespomenuli, že sme vozík prevrátili.

Štefan tak penil, až mal krvavé oči. „Keby som vás na to aspoň neupozorňoval!“ kričal.

Na ten hluk vyliezol z izby Martin a chcel vedieť, čo sa stalo. Štefan bol tak rozčúlený, že z jeho nesúvislých viet nebolo nikomu nič jasné.

„V sklade nám dali o dve plachty menej,“ skonštatoval sucho Adam. To už bolo jasné všetkým.

Martin zazrel na Štefana. „Ostaňte tu,“ povedal prísne a vyšiel zo skladu.

Štefan vyšiel za ním a zatvoril dvere. Odstúpili dosť ďaleko od skladu, no aj tak bolo cez dvere počuť, ako sa hádajú. Martin kričal na Štefana, prečo do skladu nešiel s nami, že to mohol vedieť, že nás ten starý hajzel určite ojebe! Štefan kričal, že všetko je na ňom, že sa môže na toto cele vysrať. Potom si ešte vymenili pár komplimentov, oznámili si, čo si o sebe myslia, čo sú, odkiaľ vyšli, kam majú ísť a kam môžu ísť... no vždy to končilo na tom istom mieste. Krik stíchol, a zrejme sa na niečom dohodli, lebo keď vošli do skladu, už boli obaja kľudní.

„Zajtra s vami pôjde Štefan do skladu a budete sa snažiť s Romanovským dohodnúť, jednoducho zoženiete tie dve plachty, aj keby ste ich mali kúpiť. O tom, čo sa stalo, budete mlčať. Keby sa to dozvedel vychovávateľ, mali by sme z toho so Štefanom veľké problémy. Zajtra ráno bude kontrolovať poriadok, preto bez plachiet dnes ostaneme my so Štefanom. Vy si ale nemyslíte, že ostanete bez trestu. Každý z vás teraz vyfasuje desať po holom za to, že ste sa nechali takto ojebať. A ani nepremýšľajte o tom, že to zajtra nevybavíte! To by som z vás musel stiahnuť kožu. Ráno urobíte gardový poriadok a vypadnete do skladu za Romanovským. Už mi volal, či vás môžeme uvoľniť. Príde mu práčovňa, tak keď sa s ním nedohodnete, tie dve plachty mu ukradnete. Je vám to jasné?“

Súhlasne sme prikývli.

„A nie že vás pri tom prichytí!“ zaúpel. „Môžete sa nachystať. Trest dostanete tu a teraz, akurát si zájdem po trstenicu.“

Štefan nehovoril nič, len nasrato zazeral. Odišiel zo skladu chvíľu po Martinovi. Martin sa vrátil sám, to už sme boli všetci vyzlečení. „Kto ide prvý?“ opýtal sa a trstenicou si tľapkal do dlane.

„Idem ja,“ ozval sa Filip. On mal asi najväčší pocit viny. Zobral od stola stoličku, postavil ju do stredu miestnosti, prehol sa cez operadlo a čakal. Trstenica zasvišťala vzduchom. „Nula, pán inštruktor, ďakujem pán inštruktor,“ precedil cez zuby. Trpeli sme s ním. Zadok mu ešte hral všetkými farbami od minula. Divil som sa, ako na tom mohol sedieť a ešte aj žartovať. Každou ranou sme všetci žmurkli očami a naše tváre sa krivili podľa Filipovho vzoru. Keď dopočítal, pomaly sa narovnal a zaradil sa k nám, pričom sa snažil zazrieť si zadok.

Druhý v poradí som išiel ja, aby som to mal čo najskôr za sebou. Zadok som mal už celkom zahojený. Ešte že mám z tej Igorovej masti, dobre že som ju neminul celú. „Nula!“ zakričal som nahlas, len čo mi trstenica na zadok dopadla. Martin švihal rázne a rýchlo, skoro som nestihol počítať. Poriadne to páľilo.

Za mnou išiel Tomáš a potom Adam. Každou ranou mi zadkom cukalo, akoby som dostával ja. Mali sme to za sebou všetci a mohli sme sa obliecť.

Martin mal ešte krátky predslov, ako z rozprávkovej knižky, o tom, ako si z toho máme zobrať ponaučenie. Prikázal nám bielizeň rozniesť po posteliach a konečne odišiel.

Ale nešlo nám do hlavy ako nás mohol ten starý kokot takto ojebať.

„Veď som to na tom stole sám kurva počítal a sedelo to,“ pajedil sa Filip, ktorého najviac trápilo, že sa to stalo práve jemu, ktorý sa za rôzne ojebávačky dostal až sem. „Mňa, ktorý som sa tým tri roky živil a prevexloval tovar za dva milióny sedemsto osemdesiat tisíc!!!“

„Kým ti na to neprišli“ poznamenal Adam a zobral kopu z regála. „Pohnite si, za chvíľu sú tu,“ dodal a zmizol na chodbe.

Kamilovi som sa aj bál povedať, že mám znova zmaľovanú riť, aby zbytočne nestresoval. Tá jeho prílišná starostlivosť mi niekedy vadila. Nie som predsa cukrová panenka - nejaký ten výprask znesiem - ale sadal som si radšej opatrne. Kamil to chcel samozrejme hneď vidieť, tak som s ním musel ísť na umyváreň, aby si to poriadne poprezeral. Nebolo to až tak strašné, lebo to vôbec nekomentoval. Iba ma objal. „Chceš na to obklad?“ pošepol mi do ucha.

„Netreba, dá sa to vydržať,“ usmial som sa na neho.

Pohladil ma po tvári. „Je to sexi,“ pobožkal ma a zašepkal mi do ucha.

Igorovi to až tak sexi nepripadalo. Za trest mi podviazal vajcia, zavesil na nich háčik strunovej váhy, aká sa používa na ryby. K váhe bol priviazaný povraz, na ktorého konci bolo kovové oko, privarené v strede asi polmetrovej tyčky. V podpore som sa musel na tyčku postaviť, aby som mal oko medzi chodidlami. Prikázal mi, aby som sa postavil, no dĺžka povrazu mi nedovoľovala nohy úplne vystrieť. Prikázal mi lano napnúť najviac, ako sa mi bude dať a v podpore sledoval stupnicu váhy. Spokojný nebol, aj keď som ťahal najviac ako som vládol, no bolesť ma ďalej nepustila.

„Slabota!“ zvolal nespokojne. „Budem sa ti musieť oveľa viac venovať, keď si to doteraz flákal. Vstal, kopol ma do vajec, až som sa zvalil v bolesti na zem. „Vstávaj, ty bastard!“ povedal prísne a kopol ma do zadku.

Rýchlo som sa postavil, no vajcia ma stále hrozne boleli. Musel som sa znova postaviť na tú tyčku a cvičiť podľa jeho povelov.

„Napni!“ urobil dlhú pauzu, „povoľ! Napni!.. Povoľ!..“ Takto ma drezúroval neviem už ani ako dlho, keď sa mu zdalo, že sa flákam, pristúpil ku mne a dal mi facku, niekedy ma len tak motivačne šľahol trstenicou.

Už som neprotestoval. Vajcia ma už boleli stále - či som napol, alebo povolil - tak už to bolo jedno.

Konečne sa víťazoslávne usmial, s pocitom že mi dal to, čo potrebujem a záväzie mi odopol.

Unavene som padol na kolená.

Pristúpil ku mne celkom blízko, mal som jeho rázporok asi centimeter pred nosom. „Vyber mi ho!“ prikázal a s úsmevom ma pozoroval.

Rýchlo som mu roztvoril zips, strčil ruku pod trenky, vybral mu opatrne stoporeného vtáka von aj s vajcami a strčil som si ho do úst až po koreň.

Zdrapil ma za ucho, potiahol ma, až ma nadvihlo a vták z úst sa mi vysunul, no zovretie nepovolil. „Kto ti dovolil vziať si môjho vtáka do tej tvojej otrockej huby? A dívaj sa mi do očí keď sa s tebou rozprávam ty špina!“ stisol zovretie ešte silnejšie.

„Nikto, Pane!“ zastonal som a snažil sa mu dívať do očí, aj keď ma v tom dosť obmedzovala jeho ruka, držiaca moje ucho. Bolo mi jasné, že som to posral, keď som nečakal na povel, ale tu si človek nevyberie. Keby som to neurobil, určite by som dostal pri otázke načo čakám, jednoducho mal chuť so mnou cvičiť, tak cvičil. Išlo len o to, robiť všetko pre to, aby som utrpel čo najmenšiu ujmu, dať mu, čo chce, aby vedel, že sa mu úplne podriaďujem a čo najskôr ho akýmkoľvek spôsobom uspokojím.

Nasledoval rozhovor, kde som musel priznať, že som nadržaná kurva, ale nevychovaná, a to preto, lebo som nevďačný, a keď som nevďačný, tak si zaslúžim trest, a keď niečo chcem, tak si musím o to poprosiť, tak som prosil, no to nestačilo, musel som hovoriť kto som, prečo to robím a prečo si nič iné nezaslúžim - len pánov kokot do huby.

Po pár fackách som to už vedel veľmi dobre a Igor mi konečne dovolil zobrať jeho kráľovského vtáka do mojej otrockej smradľavej papule. Prikázal mi, aby som ho poriadne vycmúľal a naslinil, pretože mi ho chce vraziť do zadku a tým mi urobiť nesmiernu láskavosť, za čo som mu musel zase ponížené ďakovať - že sa o mňa tak príkladne stará. Konečne ma otočil a narval mi ho do zadku, až sa mi urobili mžiky pred očami. Musel som vzdychať a hovoriť, ako sa mi to páči a zase ďakovať, lebo si nezaslúžim ani to, aby do mňa vtáka strčil - čím mi vlastne robil veľkú láskavosť. Tak som to všetko hovoril a do toho vzdychal, až sa konečne vystriekal, za čo som mu bol naozaj veľmi vďačný. Z vrelej vďaky som mu musel ešte penis do čista vylízať aj vycmúľať - lebo jeho semeno je pre mňa veľkorysá odmena. Kým som to zopakoval, tak ako si on želal, už mi jeho semeno stekalo aj po stehnách. Konečne mi uvoľnil špagát na vajciach a už som myslel, že ma pošle konečne do prdele, no vytiahol zo zásuvky nerezové polkilové závažie a dal mi ho na vajcia. Poriadne skrutky utiahol malým imbusovým kľúčikom a prikázal mi, že takto budem od teraz chodiť všade a dole mi to môže dať iba on.

Takto vyšperkovaný som sa konečne mohol obliecť a odísť. Závažie bolo veľmi nepríjemné, mal som pocit, že mám vajcia až pod kolenami, no najhoršie bolo, že mi z toho vkuse stál, tak som mal problém sa niekam rýchlejšie pohybovať a hlavne to kurevsky bolelo. Stihol som ešte s Kamilom pred večierkou na fajčiarku cigaretu. Veselo som si poprdkával a poriadne nahlas! Nie ako minule, že som to púšťal v tichosti v malých dávkach. Igor ma zase hrozne natlakoval, až ma z toho bolelo brucho a už sa to nedalo držať v sebe - muselo to von! Zakaždým to u Kamila a ostatných chalanov v altánku vyvolalo vlnu smiechu. A jasné, že som musel ukázať, čo za ozdobu som vyfasoval, no mal som pocit, že niektorí miesto toho, aby ma ľutovali, mi to závideli.

„Už viem, ako nás ten starý chren oklamal!“ z ničoho nič vykrikol Filip, ktorému tá nepríjemnosť s plachtami stále vrtala v hlave.

Samozrejme, že sme chceli všetci vedieť, na čo prišiel. Chvíľu nás naťahoval, robil opičky no potom začal. „Pamätáte sa, ako sme mu bielizeň odovzdávali my? Všetko sme po jednom preložili z kopy na kopy, čiže on sa oklamať nenechal. Videl každý kus zvlášť. No keď mi dával čisté veci, všetko bolo uložené v komínkoch! Nerozoberal som to, len som počítal kusy, ktoré oddeľovali medzery. No keď medzi nich vložil plachtu, ktorá bola uložená inak, ako ostatné, mohol som ju započítať ako dve. Musel to urobiť takto!“ vyhlásil víťazoslávne.

Dávalo to zmysel.

„To je vyjebanec!“ skonštatoval Tomáš.

Kamil len nechápavo na nás pozeral.

„Tebe to vysvetlím neskôr,“ ubezpečil som ho, aby sa nevypytoval. Nechcel som to tam vtedy vysvetľovať pred ostatnými.

„Mohli to zle poskladať aj v práčovni,“ poznamenal Adam a zapálil si ďalšiu cigaretu.

„Rozbijem mu tie jeho popolníky!“ zahlásil Filip naštvane.

„Možno keď mu zajtra povieme, čo sa stalo, tak nám tie plachty dá,“ snažil som sa Filipa ukludniť.

„To určite,“ reagoval Adam stroho.

„Ty vieš teda potešiť, optimista!“ skomentoval to Tomáš.

„Optimista je len neinformovaný pesimista.“

Zajtra tam pôjdeme a... začal rázne, no zastavil sa.

„A?“ ozvali sme sa unisono, zvedaví ako to dokončí.

„...a sa uvidí,“ dokončil a pobral sa dnu.

Sklamaní z toho, že to Adam ukončil tak do neurčita, sa chalani vytratil postupne za ním. Ostali sme s Kamilom na fajčiarke sami. Presadli sme si do tmavého rohu altánku, tak, aby sme videli na vchod ubytovne.

„Veľmi si mi chýbal,“ zašepkal Kamil do tmy, pričom mu jeho ruka vkĺzla do mojich trenírok.

Naklonil som sa a začal ho bozkávať na ústa, pričom moja ruka hľadala ten jeho. Bol krásne nadržaný. Druhou rukou som mu hladkal chrbát. Jemne som mu stiahol predkožku a on mi moju priazeň opätovoľ a začal mi pomaly honiť. „Počkaj,“ zastavil som ho a skĺzol dole medzi jeho kolená, pritisol si tvár na jeho rozkrok a zhlboka sa nadýchol. Krásne voňal túžbou po mne. Vyslobodil som ho a jemne olízal špičkou jazyka. Jemne si šúchal dlane o môj zostrih, ako po semiši, a kopíroval moje pohyby. Ako som si ho vychutnával ústami slastne stonal a nenechal na seba dlho čakať. Chcel som, aby táto chvíľa, keď sa mi rozplýval po jazyku a prijímal som ho do seba malými dúškami, nikdy neskončila. Ešte chvíľu som vylizoval jeho dobrotu a láskavo ho pobozkal.

Zohol sa ku mne a opätovoľ mi bozk na ústa. „Igor má na teba veľmi dobrý vplyv,“ uštipačne poznamenal, keď som si k nemu sadal na lavičku.

Zahnal som sa mu rukou po rozkroku, ale dával som pozor, aby som ho capol len jemne. Keby nemal uši, tak by sa usmieval okolo celej hlavy a ja som bol šťastný že ho mám.

Spalo sa mi zle. Stále som sa budil, ako ma to závažie tlačilo a ťahalo, bolo to veľmi nepríjemné. Ráno som mal pocit, že mi vajcia zväčšili objem trojnásobne. Kamilovi som nič nepovedal, aby sa netrápil. Najhoršie to bolo pri chôdzi. Mal som pocit, že mám medzi nohami vemenó.

Po raňajkách sme rýchlo urobili poriadok a Štefan nás odviedol do skladu.

„Tak ste mi ich privedli,“ zahučal Romanovský z kúdolu dymu, no nedalo sa z jeho hlasu rozoznať, či sa teší, alebo sťažuje.

Štefan začal zo zlého konca: „Pán Romanovský, včera boli u vás títo tu meniť bielizeň a dali ste im o dve postelne plachty menej.“

Dedek chvíľu stál, akoby nič nepočul, prežúval protézu. Pomaly pristúpil k stolu, otvoril zošit v mieste, ktoré mal predelené perom. Chvíľu hľadal prstom riadok nášho včerajšieho zápisu. Zobral zošit do rúk a pristúpil k Štefanovi. Nahlas pomaly čítal ukazujúc prstom: „Prestieradlá. Príjem 97, výdaj 97. Podpis...“ Zastavil pod okienkom, kde sa Filip podpísal.

„No zapísaných je 97, ale v skutočnosti priniesli len 95, dve prestieradlá musíte mať navyiac,“ zahabkal Števo, nehodlajúc sa nechať len tak ľahko odbiť.

Romanovský zavrel zošit, strčil si ho pod pazuchu, pristúpil k stolu, zapálil si cigaretu, potom zošit položil zasa na pôvodné miesto. „No to ja teraz už nemám ako zistiť,“ zahuhňal do dymu a viac si Štefana nevšímal. „No podťte chlapci, máme dnes veľa roboty, zamkneme sa tu,“ povedal sám pre seba, čím jasne oznámil, že sa má Štefan vypratať za dvere, lebo inak tu s nami ostane, dokedy to dedek uzná za vhodné.

Štefan nasrato odišiel s dlhým nosom a tresol za sebou plechové dvere. Uškrnuli sme sa na seba - dedek bodoval. No pochopili sme, že prísť k dvom prestieradlám nebude ľahký oriešok. Či už to urobil náročky, alebo nie (to už bolo teraz jedno), hlavná úloha dňa bola ich získať.

Postupne sme vynosili všetko špinavé prádlo k bráne ako nás dedek navigoval. Zanedlho prišla veľká dodávka. Pán Romanovský otvoril bránu a šofér k nej tesne nacúval, otvoril dokorán na dodávke zadné dvere, vybral z auta nejakú aktovku a srdečne sa s Romanovským zvitáli.

Dedek ho usadil u seba v kancli, kde už mal pripravenú kávu. Najprv sme povynášali z dodávky vypraté prádlo do príručného skladu. Všetko sa prepočítavalo a ukladalo do regálov. Každý desiaty kus

sme v stĺpci pootočili, aby sa materiál lepšie počítal. Zanedlho sme prišli na to, že pánu Romanovskému by sa skôr hodilo meno Rumanovský. Zakaždým, keď zmizol vo svojej kutici, si asi dal zo dva poháriky, pretože po chvíli bol oveľa zhovorčivejší, voňal rumom a mali sme trocha voľnejší režim. Dokonca uvaril kávu aj nám. Robota nám išla od ruky. Vo chvíli, keď pri práve pri nás nebol, si Filip jedno prestieradlo strčil do trenírok a zakryl ho tričkom. Druhý podal Tomášovi a ten urobil to isté. Vymysleli sme plán, že v príhodnej chvíli plachty vyhodíme vonku oknom. Tak zakaždým, keď pri nás Rumanček (ako sme Romanovského začali volať) nebol, sme skúšali okná, ktorým by sa to dalo zrealizovať. Mali sme ale smolu, všetky okná boli zamrežované, zavarené a natreté červenou farbou. Chalani s tými plachtami dlho chodiť nemohli, pretože ich to obmedzovalo v pohybe, tak prestieradlá zase spod tričiek vytiahli a skryli pod regál za dverami.

Keď bolo všetko spočítane a uložené, začali sme do auta nakladať balíky špinavého prádla. Dodávku sme naložili tak, že už by do nej nič viac nevošlo, šofér mal problém zavrieť dvere, srdečne sa s Rumančekom, ktorý už bol viditeľne cinknutý, rozlúčil a odfrčal.

Dedo bol spokojný, že sme urobili kus roboty, zobral nás dozadu do skladu a dovolil nám, aby sme si všetko oblečenie, čo máme na sebe, vymenili za celkom nové, ktoré bolo naukladané v regáloch a označené podľa veľkosti. Akurát sme mali ceruzou zmeniť počty na skladištných lístkoch, ktoré mal pri každom druhu, aby mu počty sedeli, čo sme radi urobili. Ešte že si Filip s Tomášom na sebe tie plachty nenechali, lebo teraz by sa na to prišlo. Tešili sme sa, že máme nové veci, no úloha stále nebola splnená a nevedeli sme ako ďalej. Čas pokročil, káva bola vypitá, no okúňali sme sa bez prestieradiel odísť.

„Tak nič, pôjdeme,“ vzdal to Filip, postavil sa, pozbieral hrnčeky a išiel ich umyť do záchoda.

Pobrali sme sa ku vchodu. Rumanček zaštrngal obrovským zväzkom kľúčov.

Kým hľadal ten správny, aby nás vypustil, Adam sa na rovinu opýtal: „Čo urobíme s tými plachtami, pán vedúci?“

Rumanovský zdvihol hrubé obočie nad ešte hrubší rám okuliarov, prehrabal zväzok, ktorý mal v ruke, odomkol znova sklad s čistými vecami a zmizol za dverami. O chvíľu sa vrátil s plachtami v ruke. „Povedzte tomu svojmu veliteľovi, že tu robím tridsaťosem rokov a mám toľko plachiet, že by som nimi mohol zakryť zemeguľu. Nech to nabudúce skúsi inak! Pijem kávu, fajčím cigarety, a jem orieškovú čokoládu. A vy keď budete niečo potrebovať, tak mi doneste nejaké konzervy, čo dostávajú. Mám rád rybičky.“

Otvoril nám vráta, pridala sa k nám už aj Filip, ešte raz sme sa všetci pekne poďakovali, potriasli si s Rumančekom ruky a ubezpečili sme ho, že keď bude znova potrebovať pomôcť, nech si volá len nás - že radi opäť prídeme.

Dvere sa zatvorili a zámok zapadol. Skákali sme od radosti a vykročili k ubytovni.

Filip si musel odskočiť, no za krátko nás dobehol. „A ja Niečo mám, a ja niečo mam,“ smial sa a poskakoval.

Zastali sme, bolo vidieť, že má niečo pod tričkom, len sme nevedeli čo.

„Čo to máš, ty debil?“ snažil sa ho chytiť Tomáš, no Filip sa mu uhol a ďalej so smiechom a popevkom poskakoval okolo nás.

Museli sme ho chytiť všetci a zvaliť ho na zem. Skrčený si to držal oboma rukami a stále sa smial. Na silu sme mu ruky odtiahli.

„To je kokot,“ neveriacky skonštatoval Adam. „Vedel som, že si kokot, ale že až taký kokot...“ tresol Filipa po hlave poskladanými plachtami, ktoré držal v ruke.

Všetci sme onemeli, keď sme zistili, čo Filip skrýva. Ukradol Rumančekovi pollitrovku rumu.

„To vrátiš,“ tresol ho po hlave Adam ešte raz.

Filip sa začal smiať ešte viac. „To vypijeme,“ postavil sa.

„Ja piť nebudem,“ povedal Adam, vstal a oprášil si zadok a stehno od prachu.

„Vieš, čo z toho bude?“ opýtal som sa tiež nahnevane.

„To si vypijeme, a potom si to vypijeme,“ smial sa Filip a zase poskakoval a opakoval to dokola.

Keď sme videli, akú má radosť, dlho sa na neho hnevať nedalo. Začali sme sa pochechtávať všetci (teda až na Adama) a pomaly sme kráčali na ubytovňu.

Filip nám večer na fajčiarke oznámil, že piť sa bude zajtra v noci, takže nás všetkých o polnoci očakáva na povale. Kamil sa najprv okúňal, no keď mu Adam povedal, že nemôže predsa trhať partiu, tak navela súhlasil, ale vedel som, že je veľmi rád. Sobota sa vliekla. Na povale bol uskladnený starý nábytok, skrine, stoly, stoličky, posteľe, matrace; väčšinou poškodené a hlavne poriadne zaprášené a pošpinené od holubov, ktoré tu - ako bolo vidieť - radi hniezdili.

Upratili sme si úplne zadný roh povaly, na druhej strane ako bol vchod. Urobili sme tam pár pascí pre prípad, ak by tam niekto išiel, keď tam práve budeme. Pasce mali urobiť rachot, ktorý nás upozorní, že niekto ide. Celkom do rohu sme dali k sebe matrace z troch postelí a steny sme obložili ďalšími matracmi, aby sa tam dalo pohodlne oprieť. Z jednej stoličky s odlomeným operadlom sme si spravili malý stolík, Filip z kancelárie ukradol sviečku z krabice, ktorá sa má použiť v prípade výpadku prúdu, aby sme tam vôbec niečo videli. Adam zobral z bufetu papierové poháriky na kávu, vraj aby sme nechľastali z fľašky ako burani.

Všetci sme napäto očakávali, kedy už konečne bude večerná kontrola. Chodili sme nervózne každú chvíľu fajčiť na fajčiarku, o našom pláne sme nehovorili nič, aby niekto nezačul, čo chystáme a neprekazil nám to, iba Filip sa blažene usmieval celý deň.

Po večernej kontrole sa to ťahalo najviac. Určite sme sa nebáli, že zaspíme, no nemohli sme odísť všetci naraz - to by si to hneď niekto všimol. Službu mal Štefan. To sme vedeli, že o desiatej zalezie do kancelárie a nechá si tam do rána od niekoho lízať nohy a fajčiť vtáka.

Prvý opustil izbu Adam, za ním Tomáš, vychádzali sme asi v pätnásťminútových intervaloch, na to som vyšiel ja, za mnou prišiel Kamil a posledný dobehol Filip. To sme už všetci sedeli v očakávaní okolo stolčeka, na ktorom boli nachystané poháre a zapálená sviečka. Filip začal smutne, že mu tú fľašku zo skrýše niekto zobral, ale nikto sme mu neverili, tak nás dlho nenaťahoval, uklonil sa, rozťahol ruky, zatrúbil „tram-ta-ra-dá“ a vytiahol ju z nohavíc pyžama, spoza chrbta a položil ju vedľa sviečky.

Chvíľu sme nedýchali, len sme sa na ňu dívali. Rum sme doma nikdy nebrali za alkohol, ale ako prísadu do pečiva. Babka ho dávala skoro do všetkých vianočných koláčov - vždy robievala aj vaječný likér, a to nám dovolili po kalíšku vylizovať už ako deťom.

„Tak to otvor,“ preťal našu šnúru myšlienok Adam.

Filip sa usmial a otvoril fľašu. Priložil ju k nosu, zatvoril oči a slastne nasal opojnú arómu. Chvíľu to držal v sebe, vydýchol a pomaly nalial každému do pripraveného pohára.

„Dlho som nemal príležitosť, a myslím, že už zas dlho taká príležitosť nebude - uctiť si svojich priateľov,“ začal prípitok. „Chcem, aby ste vedeli, že vás naozaj za priateľov považujem a veľmi si to vážim, že vás mám, pretože život ma naučil, že jediná istota je, že zajtra môže byť inak. Chcem, aby ste vedeli, prečo som tu, teda prečo som sa tu dostal...“

Vyrastal som v detských domovoch, deväťkrát ma pestúni vrátili, nerád to priznávam, ale táto polepšovňa je prechádzka ružovým sadom. Najmä ak sa už na adopciu nehodíte, tak vám v niektorých „domovoch“ vedľa ujovia a tety urobiť zo života peklo a keď utečiete, tak vás chytia, vrátia a je to ešte horšie. Jediní, ktorí ma vždy držali nad vodou, boli skutoční kamaráti, takí, ktorí ma nikdy nepredali.

S jedným takým priateľom - volal sa Julo - sme ušli naposledy, v zime. Dostali sme sa dosť ďaleko. Išli sme dva týždne. Vylamovali sme záhradné chatky, kde sme prespávali a občas niečo našli na jedenie, aj keď v zime je to s jedlom horšie, no ľudia tam zvyknú mať niekedy pivnice a v nich uskladnenú zeleninu a ovocie. Pri Komárne sme našli sklad, kde sme sa skryli a ostali tam par dní. Boli tam sudy s olejom, tak sme jeden otvorili, odlievali si z neho do plechovice, do ktorej sme dali handry a tým sme sa zohrievali. V ten deň nám osud prial - v jednej záhradnej chatke sme našli aj fľašku domácej, tak sme si dali.

V tom sklade sme zaspali a nepočuli strážnika, ktorý nás tam našiel. Chytil najprv mňa, ale Julo nezdrhol, skočil na strážnika a mne sa podarilo vyslobodiť. Ako sa váľali na zemi rozkopli tú plechovku, z čoho sa chytil porozlievaný olej a z neho aj otvorený sud. Snažil som sa Julovi pomôcť, no on len na mňa kričal, aby som utekal, že sa stretieme v chatke.

Čakal som tam tri dni. Toľko trvalo, kým hasiči požiar uhasili. Julo tam zhorel. Aj so strážnikom. Chytili ma na Bratislavskej stanici dva dni po tom, našli mi ten požiar, strážnika, všetky tie záhradné chatky... Riaditeľka domova povedala, že sme jej ukradli peniaze a skončil som tu, čo som nakoniec rád, pretože späť by som sa už vrátiť nevedel.

Prvé dni som myslel, že to tu nevydržím, že si niečo urobím, ale stretol som vás a povedal som si, že túto šancu musím využiť a je čas na nový život. Na priateľoch je dobré to, že sú to príbuzní, ktorých si vyberáme sami. Vy ste teraz moja rodina. Nikdy sa vás nevzdám a urobím všetko pre to, aby sme tu, takto v zdraví prežili až dokonca. Nič iné nemám, iba vás a túto moju skvelú predstavu...

Preto pozdvihnime poháre a pripíme si, aby sa táto moja vízia splnila. Urobím pre to všetko! Chceme, aby ste to vedeli!" dodal a dvihol pohár zo stola.

Mlčky sme si každý zobrali svoj pohár, dvihli na pozdrav a vypili. Chvíľu bolo ticho, kým si každý vychutnával to stekajúce teplo, ktoré sa v nás rozprúdilo, ani to tak nechutilo ako to voňalo a hrialo. Položili sme poháre na stolček.

Filip podal fľašu Tomášovi, ktorý sedel od neho najbližšie. „Ideš,“ zasmial sa.

Sadol si a zapálil si cigaretu. „Už, teraz? Hneď? To budeme rýchlo hotoví,“ zasmial sa prekvapene Tomáš. „Nuž dobre,“ nalial nám do papierových pohárov a postavil sa: „Ja som bol od malička prchká povaha. S narastajúcim vekom sa to stupňovalo, hodne som športoval, robil som karate, ale z oddielu ma vyhodili, lebo som sa často bil aj mimo tartan.“

U nás ma poznal každý. Jednému kámošovi som robil v bare vyhadzovača. Nikto si tam nedovolil do niekoho vyskakovať, keď som tam bol na diskotéke ja, pretože vedeli, že to veľmi rýchlo vyriešim. Viete - dedina.

Raz tam prišli nejakí štyria *pepíci* z Prahy na lyžovačku a v sobotu prišli na diskotéku. Čo to popili a začali si dovoľovať na miestne baby, čo sa samozrejme nepáčilo domácim chalanom. Zrazu sa strhla mela, ako sa u nás hovorí - „dobrá bola svadba, aj nevesta sa bila“ - tak takto to tam vtedy vyzeralo. Domáci boli v presile, tak tých *pepíkov* mlátili hlava-nehlava. Aj ja som zasiahol a mlátil som sa tiež, s tým, že som to vyhadzoval von. Zrazu jeden Pražák vytiahol zbraň a začal s ňou tam machrovať. Dostal odo mňa pästou do papule takú, že ho vyvalilo a hlavou narazil o hranu pultu. Natiahol sa na zem a v tú chvíľu mal pod hlavou kaluž krvi. Chalan zomrel v sanitke. Tá zbraň sa nikdy nenašla. Stále to mám pred očami. Tak toľko asi o mne...

A čo sa týka vás, som rád, že tu už nie som sám. Na zdravie priateľa!" zdvihol pohár, my sme to zopakovali a vypili súčasne s ním.

Ostalo ticho. Všetci sedeli zamyslene, nikto to nekomentoval, nehodnotil, neľutoval, no na Tomášovej tvári bolo vidieť, že je rád, že to mohol niekomu povedať. Popíjal, fajčil a díval sa zasnene.

Naše myšlienky prerušil Filip tým, že vyzval Tomáša, aby podal fľašu ďalej, Kamilovi, ktorý sedel vedľa neho.

Kamil sa postavil, nalial nám do pohárov a aj on nám povedal svoj príbeh. Nehovoril dlho. Dôsledne vyberal slová, aby bol čo najstručnejší, lebo sa mu o tom hovorilo zle, keďže každá myšlienka na tú udalosť ho stále bolela. Občas sa pozrel aj mne do očí, akoby sa potreboval o mňa oprieť. Poďakoval, že sme ho medzi seba prijali, poďakoval mne, že ma tu spoznal, hovoril o tom, že všetko je nakoniec na niečo dobré a to dobré prevyšuje to zlé... Hovoril o tom, že nikdy žiadnych priateľov nemal, hoci mal vždy všetko, čo chcel, aj keď to vlastne nechcel... A že teraz má to čo vždy chcel a nikdy nemal, priateľov a... mňa!

Trocha som sa začervenal, pripili sme si a už som začal cítiť v hlave. Tak som radšej ostal sedieť, keď prišiel rad na mňa. Ešte som to nepísal ani tebe, pretože mi to bolo trápne a nechcel som vyzeráť ako ten najväčší hlupák hneď na začiatku. Ale áno: z pomedzi tu prítomných som bol ten „blbec na večeru“ asi ja. Teda podľa mňa určite ja.

Ako vieš, mal som partiu, s ktorou sme sa stretávali, chodili poza školu, chľastali, flákali sa, občas niečo ukradli, jazdili na motorke, počúvali hitparádu, sledovali porno, občas sa s niekým pobili, občas pobili medzi sebou. Taká normálna sídlisková banda.

Jedného pekného dňa sme išli s kámošom na motorke. Teda, na motorke som išiel ja a jeho som viezol. To už je jedno, kam sme išli, no prechádzali sme okolo benzínovej pumpy, kde sme videli, ako z nej vychádza majiteľ, ktorého sme poznali. Zdravili sme sa mu, chodili sme tam často, hlavne tankovať motorku, lebo často sme nemali ani na plnú nádrž. Videli sme ho, ako si tak vykračuje s malou taštičkou k svojmu autu.

Slava vtedy napadla nenormálna „vtipná“ vec - že mu tú tašku zoberieme. Preto som spomalil, prešiel som tesne popri ňom a Slavo mu tú tašku vytrhol z ruky, a ufujazdili sme preč.

No to sme vtedy ešte nevedeli, že s jeho taškou máme aj tržbu. On samozrejme hneď volal policajtom, ktorí na nás začali húkať o dve križovatky ďalej. Snažil som sa im ujsť, no na najbližšej križovatke som to vpálil do korby nákladiaka, ktorý zastal na červenu. Ja som mal prilbu, tak som si odniesol len pár zlomenín. Slavo prilbu nemal a nemal ani také šťastie. Doteraz leží v kóme na hadičkách.

Obvinili nás z lúpežného prepadnutia. Mal som šťastie, že Slavo už bol dospelý, tak som sa dostal sem.

Čo sa týka našej partie, doteraz som jej veľkú váhu neprikladal a netušil som, že pre niekoho má moja účasť v nej takú váhu.

(Doma sme síce všade chodili ako partia, ale nejako nám to nedošlo - boli sme chalani zo sídliska, chodili sme všade tak piati šiesti, niekedy aj viacerí, no kto mal práve čas... Nikdy sme si nepotrpeľi na nejaké „spoločenstvo“. Jediná podmienka bola, že to nemohli byť chalani z druhej strany cesty - tam boli samí debili.)

Veľmi ma to potešilo, nevedel som, čo môžem od nich očakávať a čo oni očakávajú odo mňa. Každopádne, bolo to príjemne zistenie. A zaväzujúce. Bol som veľmi rád, že je to tak a aj som im to povedal a pripil si s nimi.

A bol som i rád, že to mám za sebou. Nálada už bola uvoľnenejšia. Jednak tým rumom, ale aj tými okolnosťami. Bolo nám tam fajn, na chvíľu sme zabudli, kde sme, bolo to podobné, ako keď sme s chalanmi sedávali v garáži v aute, pili pivo, každý vyfajčil balík cigariet, počúvali hitparádu a dávali si cenné rady do života.

Ostal už len Adam. Všetci sme napäto očakávali, čo z neho vypadne. Postavil sa, dvihol fľašu a cez prázdno pozrel na jej dno. „Najradšej by som to nechal na úplne inú príležitosť, no ako Filip povedal,

jedinú istotu, ktorú tu máme, je, že zajtra môže byť inak... Tak chcem, aby ste vedeli, že som tu preto, lebo som vrah.“

Čakal som čokoľvek, a zrejme aj ostatní, pretože len čo to dopovedal, sme sa zasmiali. Skrátka, nešlo mi to dokopy - vyziabnutý chalan s veľkými smutnými modrými očami, postavou na dvanásť a hundraním starého dedka.

Adam sa ale nezasmial, a pokračoval: „Udrel som otca kladivom po hlave.“

To už sme sa nesmiali ani my.

„Otec často pil, keď sa napil tak nás bil a rozbíjal všetko naokolo. Veľakrát nás v noci mama vytiahla z postele aj s mladšími sestrami a utekali sme z domu. Niekedy sme spali u susedov, niekedy v stodole a niekedy len tak - vonku v neďalekom lese a čakali, kým zaspí alebo kým bude ráno.

Snažil som sa mamu a sestry neskôr chrániť, ale otec bol riadny bujak - ťažko pracoval v lese a sily mal za sto chlapov, tak som nemal šancu...

Najprv to bolo len občas, no neskôr to bolo čoraz častejšie.

Vtedy ťahal šnúru už niekoľko dní. Doma už bolo porozbíjané všetko - nemali sme ani na čom spať. Mame vybil tri zuby, polámal jej rebrá. Keď prišiel večer domov, stál som práve na stoličke v kuchyni a pribíjal dosky na rozbité okno, lebo vonku bolo zima a riadne fúkalo. Mal už zase nakúpené a chytil ho rapel. Už ani neviem, čo kričal. Mamu zhodil od sporáka na zem, sestry plakali... Kričal som na neho, nech vypadne, nech nám dá pokoj! Prišiel ku mne, „že mi ukáže“, a do mňa vošla taká zlosť, že ako som mal to kladivo v ruke, tak som ho ním tresol po tej prepítej hlave... Zryčal, zvalil ma zo stoličky a padol na mňa. O chvíľu prestal chrčať.

Nemám rád alkohol,“ dodal. „Vidím, že ste tu všetci „svet gombička“. Budem mať s vami veľa roboty, aby som na vás všetkých dal pozor,“ skonštatoval, ale to už sa usmieval.

Tak sme sa všetci zoznámili, rozprávali sme sa ešte dlho o všeličom. Sľúbili sme si, že na seba dáme pozor, že si budeme pomáhať a podporovať sa, aby sme si to tu trocha uľahčili a tým si túto Cukrovú Horu aspoň trocha osladili.

Do postele som sa dostal nad ránom. Pozrel som sa na Kamila, ktorý spal podo mnou. Usmieval sa. Zavrel som oči a usmieval som sa tiež a rýchlo som zaspal.